

CUT-UP .articles.reviews.blog.video.radio.theory

Prikkeldraad en pasteltinten

Thu, 28.09.2006

Een galerie in de Indische buurt in Groningen. Dat klinkt net zo onmogelijk als een kringloopwinkel in de PC-Hoofstraat. De Medium Gallery is dan ook van een heel ander kaliber dan de meeste chique en oersaaie galeriën aan de Groningse Noorderhaven. Hier geen pinot gris uit een goed jaar en toast met kaviaar. Ook geen streng toezicht van een hoogbejaarde galeriehouder die mopperend toestaat dat bezoekers dichter dan een meter bij een stilleventje in de buurt komen. In deze galerie kan je kunst proeven, voelen en ruiken. Onder het genot van een lauw blik Schultenbrau verklaart exposant Arik Visser de nieuwe tentoonstelling voor geopend.

De galerie

Het studentenhuus aan de Menalidostraat ademt kunst. Dat is ook wat de jonge initiatiefnemers en bewoners Daniël de Wit en Wouter Sibum voor ogen hadden. Sibum legt uit: "We richten ons in deze galerie op conceptkunst. Kunst die alleen in een bepaalde context kan functioneren. Werken die wij tentoonstellen zijn dus op maat voor dit pand gemaakt. Dat moet bijna ook wel in een ruimte als deze. Werk en omgeving zijn met elkaar verbonden. Kunst is voor mij geen gesloten systeem, het verwijst naar zijn eigen werkelijkheid." Daarom moet er volgens Sibum ook een duidelijke relatie zijn tussen het kunstwerk en de omgeving. Zo ontstaat er meer een wisselwerking tussen kunstwerk, omgeving en toeschouwer. "Het geeft een extra verbondenheid."

"We proberen kunstenaars ook uit te dagen. De expositieruimte bestaat uit twee smalle wenteltrappen en twee gangen. Makkelijk is het dus niet om hier te exposeren." De wanden en wenteltrappen zijn vaak helemaal bedekt met allerlei grote en kleine kunstwerken. Er wordt geen stukje onbenut gelaten. "Het brein van de kunstenaar komt hier veel meer op je af dan in een steriele, strakke ruimte." Iedere exposant gaat weer op een andere manier om met de ruimte. "Maar je kan hier niet meters van het kunstwerk vandaan gaan staan, simpelweg omdat de ruimte daarvoor ontbreekt. De werken moeten dus ook nog eens geschikt zijn voor een close view." De naam van de galerie vraagt om uitleg. "Medium in Medium Gallery verwijst naar de traditionele functie die galeriën vervullen. Zo willen wij het niet aanpakken. Laagdrempeliger, hoewel dit pand toch echt minder goed toegankelijk is" (lacht).

De expositie

Bij de opening van de nieuwe tentoonstelling, *The way things could be pink*, door Arik Visser, zijn voornamelijk jongeren aanwezig. Dat is maar goed ook, want zijn werk veroorzaakt vanavond de nodige kleerscheuren. Zoals de naam van de expositie al doet vermoeden is er een grote plaats ingeruimd voor roze. De wanden van de galerie hebben een pastelroze tint gekregen, die hevig contrasteert met het overal door Visser aangebrachte prikkeldraad. Niet zonder enige trots vertelt hij dat dit het meest grove prikkeldraad is dat er bestaat. Dit is niet in een weide met lammetjes te vinden, dit is het ware legerprikkeldraad. Deurposten, trapleuningen en plinten zijn met dit doornige ijzer omgeven. Visser vertelt: "Wat ik hier in twijfel heb willen trekken is de zekerheid van een huis. Mensen komen iedere avond naar huis, beschouwen het als de meest veilige plek op aarde. Met dit werk geef ik aan dat dat voor hetzelfde geld slechts schijn kan zijn. Een huis beschermt niet meer tegenwoordig. De angst zit diep in de samenleving ingebakken."

Zoals veel kunstenaars en schrijvers is ook hij beïnvloed door de angst die sinds 9-11 de samenleving geïnfecteerd heeft. "Het leven is ervan vergeven. De brave burgerman krijgt het nu zelfs al voorgeschiedeld via postbus 51 spotjes. Het credo van die reclames is eigenlijk: wantrouw je medemens." De schijn van veiligheid is een belangrijk thema in het werk van Visser. Voor de Kunstvlaai, het alternatieve alternatief voor de KunstRAI, blies hij een huiskamer op. "De organisatie vond het te onveilig om dat tijdens de expositie te doen, zoals aanvankelijk wel mijn plan was. Daarom heb ik die hele huiskamer verslept naar een afgelegen weiland, daar de boel opgeblazen en de rampscène weer nagebouwd op de Kunstvlaai." Dit project symboliseert voor Visser de absurde manier waarop mensen met de zogenaamd alom aanwezige dreiging van terrorisme omgaan. "De burger is momenteel bang om persoonlijk doelwit van die enge mannen met baarden te worden."

Arik Visser blaast dus huiskamers op maar woont in kunstwerk dat is opgebouwd uit acht aanhangers. Het Sandberg Instituut, verbonden aan de Rietveldacademie, heeft de woonplek voor hem beschikbaar gesteld. Het gevaarte is verrydbaar en staat in het centrum van Amsterdam. Misschien ziet de semi-stadsonomade daarom zo weinig heil in de geborgenheid van een knusse huiskamer. De galeriehouders hebben de komende drie maanden in ieder geval geen knusse gang. Naar eigen zeggen willen ze 'de sporen van kunst terugbrengen in de samenleving.' Dat is in ieder geval gelukt. Ik verlaat het pand met de sporen van het prikkeldraad in mijn arm.

The way things could be pink- Arik Visser, 22-09-06 tot 22-10-06

Medium Gallery, Menalidostraat 37b Groningen.

www.mediumgallery.nl

Meriel Benjamins

← ...

latest reviews

Joanna Newsom [Paradiso, 12092007]

Deadbeat - Journeyman's Annual [cd, -Scope / Lowlands]

Staraffenland - Private Cinema [cd, Rumraket / Konkurrent]

Ondergrander: dolen door de ziel van een dode

Six Organs of Admittance [12082007, Paradiso, Amsterdam]

[Blokkeer]